

Ondřej Nečas - Žár duše a ohně chlad

Bylo to počátkem října. Léto, toho roku výjimečně teplé, už doznívalo, noční teploty klesaly pod deset stupňů. Sezóna pro Tenkého Jima končila.

Tenký Jim nebyl tenký, ani se nejmenoval James. Byl spíš zavalitější, nijak zvlášť vysoký, zrzek, pihovatý a lehce shrbený. Byl ošklivý, jako všichni psychotronici. Tak už to v přírodě chodí, někdo je krásný, někdo chytrý, no a někdo telepat. Jen občas osud, který si s přírodou nikdy příliš nerozumí, zařídí, že se najdou i ti, kteří mají všechno, a také pár těch, co nemají nic. To jen aby se Gaussově křivce učinilo zadost.

Tu přezdívkou dostal proto, že se dokázal hravě protáhnout každou škvírou, i tak malou, že jí zdánlivě nemohla projít ani jeho hlava. Alespoň "se to o něm říkalo. Neodporoval těm zvěstem, pracoval sám, takže nikdo přesně nevěděl, jak to s jeho tenkostí vlastně je. Ve skutečnosti by se dokázal bez nejmenších problémů protáhnout trhlínou zvíří centimetru, ale neměl důvod to rozhlašovat.

Také se o něm říkalo, že je profesionální zloděj, což rovněž nebyla tak docela pravda. Byl příležitostný zloděj, ale zato špička. Nepotřeboval si vydělávat na živobytí, měl dost tučné konto už ze své první akce, pojišťovna se tenkrát opravdu překonala.

Nebyl to rozený zločinec. Ze začátku se snažil vydělávat si poctivě, pár měsíců pracoval v armádě, ve speciální psychotronické jednotce PI-7. Při výcviku zkolaboval, když ho učili takzvaný chvat Q. Vypálil pokusnému morčeti do mozku díru a několik měsíců se nedokázal dostat z traumatu, když si představoval na místě hlodavce člověka.

Pak se rozhodl zmizet. Prodal dům zděděný po rodičích, opustil Anglii a usadil se na periférii Prahy. Teprve mnohem později se dozvěděl, že podobně jako on reaguje většina psychotroniku. S mnoha se setkal, většinou žili v ústraní a uzavřeně.

Putyka U Ztracené duše byla jedním z takových zapadlých míst, kde můžete nerušeně trávit čas v uzavření do sebe. Často tu sedával a utrácel zlomky svého zbytečného majetku. Neměl mnoho přátel. Mezi ty nejbližší patřila Princezna Dita, obchodnice s informacemi. Říkali jí Princezna, proslýchalo se totiž, že pochází z nějaké velmi dobré rodiny. Byla hezká, ale ne moc výrazná, což Jim považoval za záměr. Měla krátké vlnité blond vlasy, s jedním praménkem stočeným přes kořen nosu, trošičku baculaté tváře a plná ústa. Mluvila jasným klidným altem.

"Mám pro tebe malou zakázku. Za slušnou cenu."

Hostinský, kterému nikdo neřekl jinak než Starej Pepa, postavil před každého z nich jejich obvyklý nápoj, Dítě fernet s tonikem, Jimovi černý ležák. Pak se zas tiše odšoural.

Tenký Jim uchopil půllitr, a než se napil, tůkl s ním o okraj sklenice Princezny Dity. To znamenalo, že ho nabídka zajímá, ale ne moc.

"Je to starý dům na odlehlém místě," pokračovala Princezna, "bude prázdný a bez hlídače."

"A háček?"

"Poplašný systém. Nejnovější Maxic AL 766. Můžeš se tam dostat jenom ty, takže si budeš moct diktovat podmínky. Na místě otevřeš trezor, uděláš pár snímků a zase zmizíš. S trochou štěstí se nikdo nic nedoví. Tak bereš to?" otázala se netrpělivě, protože Jim zíral do sklenice a nezdálo se, že by poslouchal. Pokrčil rameny.

"Copak, deprese?" Povzbudivě se usmála. "Já ti od ní pomůžu," nabídla.

Uměla to, to musel uznat, i když to nikdy moc dlouho nevydrželo. Jeho práce, dá-li se to tak nazvat, mu pomáhala líc. Ale blížila se zima, období, kdy pracovat nemohl.

"Pojeď ke mně, Jime," zaprosila, "taky to potřebuju," a věnovala mu svůj nejpůsobivější úsměv, o němž Jim věřil, že si ho schovává jen pro něj.

Zaplatili tedy, vzali si taxíka a zamířili do Ditina bytu. V takových chvílích na všechno zapomněl a oddal se proudu života.

Říkalo se, že psychotronici nejsou lidé, nýbrž kříženci s Lacertány. V jistém smyslu to

byla vlastně pravda. Lacert'anům se říkalo také Ještěrkáči, vědělo se o nich totiž jen, že přiletěli odněkud ze souhvězdí Ještěrky. Zaútočili na lidskou základnu u Pluta, ale ukázalo se, že jejich zbraně na lidi neúčinkují. Vlastně se dlouho vůbec nevědělo, že šlo o útok.

Když ale jedna z jejich lodí napadla Zemi a použila kromě svých neškodných paprskometů i staré dobré výbušniny, vyslalo pozemské vojenské velení bitevní křižník, který lacert'anskou flotilu, obrazně řečeno, srovnal se zemí. Tím konflikt definitivně skončil, stejně jako veškeré další pokusy o kontakt s lacert'anskou civilizací.

Až po mnoha letech se zjistilo, že zbraně mimozemšťanů přece jen nebyly pro člověka tak docela neškodné. Způsobovaly pozvolné, velmi bizarní mutace, jejichž výsledkem byli psychotronikové, lidé s extrémně vyvinutými parapsychickými schopnostmi. Nebyli všichni stejní. Někteří uměli jen přenášet myšlenky, jiní ohýbali lžice či traverzy, procházeli zdí, nechávali si podle potřeby bleskurychle narůstat a zase zanikat končetiny... Bylo toho hodně a Tenký Jim nepochyboval, že existují ještě daleko neuvěřitelnější odchylky, které jejich majitelé raději tají.

Princezna Dita nebyla psychotronička, ale byla tolerantní, v její branži to koneckonců jinak nešlo. Nikdy se Jima na nic nevyptávala a už vůbec mu nemluvila do života. On jí taky ne. Dalo by se říct ideální vztah - bez závazků.

Ráno vstal dřív, Dita ještě spala. Vrátil se do svého domku - nikdy si nezvykl na paneláky - a strávil den přípravami na akci. Po setmění vyrazil na udanou adresu.

Byla to skutečně samota, malá empírová vilka na lesním palouku. Jediná cesta k ní vedla šest kilometrů lesem, než se napojila na hlavní silnici.

Jim nechal auto mezi stromy a poslední kilometr ušel pěšky. Když došel téměř na dohled domu, uviděl podobně ukrytý automobil Princezny Dity. Seděli v něm tři lidé. Kromě Princezny to byl Tony Catelli, řidič a rváč, jinak neškodný. Třetí osobu Jim neznal. Byla to útlá dívka s lesklými kaštanovými vlasy a tvrdým výrazem profesionála, dívala se chladně směrem k domu, v očích sotva znatelné očekávání. Seděla v temné zadní části vozu, ale Jim viděl v šeru dobře. Tak pro tuhle práci, pomyslel si.

Nějaké změny?, oslovil Ditu telepaticky, přestože věděl, že to nemá ráda.

Ne, pokračuj podle plánu, odpověděla nejistě a zbytečně důrazně, jako všichni obyčejní, když mluví s telepatem.

Prošel kolem auta, aniž by na ně pohlédl. Zbývající dva si ho nejspíš vůbec nevšimli, měl na sobě přiléhající černý trikot včetně obličejové masky a kráčel neslyšně. Doběhl k domu, přimáčkl se ke zdi a deset minut stál a poslouchal. Všude byl klid.

Dřepl si tedy k patě zdi a začal s proměnou. Byl to zvláštní pocit, ale ne bolestivý. Bylo to, jako by se rozplynul, ztratil podstatnou část své hmotnosti, jeho tělo se po chemické stránce zcela změnilo. Nechápal to, ale ani tomu rozumět nepotřeboval, stačilo mu vědomí, že je to možné. Znal pár psychotroniku, kteří uměli metamorfovat, ale vždy ve stejně velké tvory. Zatímco on ovládal proměnu vpravdě kafkovskou, proměnu v hmyz. Ve vosu.

Otřel si předníma nohama tykadla a vznesl se nad střechu vily, kde neomylně zamířil k ústí ventilačního systému.

Bylo to podivné z mnoha důvodů. Jako vos a měl kupříkladu ženské pohlaví, klidně by mohl snášet vajíčka, ale raději to nikdy nezkoušel. Mnohem důležitější však bylo, že měl žihadlo, pevnou chitinovou kůži, silná tykadla, dokonalý orientační smysl, skvělý zrak a čich, bezvadné reflexy. Kdyby se proměňoval třeba v mouchu, jeho život by sestával z obav z vlaštovek, pavouků i lidí. Na vosu si však každá přičetná vlaštovka nechá zajít chuť a žádný ze zdejších druhů pavouků, i kdyby se mu nakrásně zamotal do pavučiny, by se neodvážil ani přiblížit. Výrazné vosí zbarvení odrazovalo téměř každého z živočišné říše a stejně tak i většinu z lidí.

Vosí společnost byla čistě matriarchální zřízení. Líní a pomalí trubci nebyli prakticky k ničemu, nepočítáme-li rozmnožování. Královna byla osobnost, silná a vytrvalá, na rozdíl od

včelí či mravenčí mohla opouštět hnízdo a sama lovit. Pravými bojovníky byly ale dělnice, dokonalé hmyzí stroje, oproštěné od sexuálního pudu i vlastního ega, rychlé, inteligentní a smrtící.

Tenký Jim znal dělnice z několika hnízd. Občas s nimi vyrážel na loupežné výpravy proti sklenicím marmelády nebo pečeným kuřatům v hloubi balíčků se svačinou. Bylo to podobně uvolňující jako schůzky s Princeznou Ditou.

Prolétl ventilací, drže se plánu domu, který měl v hlavě. Našel krabici s ovládáním poplašného zařízení a překousal pár správných drátů. Sláva budiž optice, pomyslel si. U mědi by si ani neškrtl, ale pryskyřice, z níž se vyráběly optické vodiče, byla měkká a ohebná, vosím kusadlům nemohla odolat.

Zamířil do místnosti s trezorem a tam se proměnil zpátky. Jeho těsný černý trikot byl jediným druhem oblečení, které sneslo proměnu, byla to prakticky druhá kůže. Vytáhl z úst malé kožené pouzdro s náradím. Mikrokameru s vysílačkou si přilepil na čelo, aby se stihla zahrát. Pak se pustil do trezoru. Zámek mu zabral jen pár minut. Uvnitř bylo několik svazků bankovek, dvě skříňky, zřejmě se šperky, a spousta dokumentů. Slohu, kterou mu včera Dita přesně popsala, našel hned nahoře.

Mám to, začínám s přenosem, oznámil Ditě. Neodpověděla, asi už Jimův vzkaz nedokázala zachytit, bylo mezi nimi tři sta metrů a několikero zdí.

Začal jednu po druhé fotografovat stránky ve sloze a vysílačka automaticky odesílala zakódované obrázky na smluvené frekvenci. Miniaturní blesk blikal v temném pokoji, ozářeném jinak jen sporým měsíčním světlem zvenčí. Nečetl, co na papírech bylo, jako profesionál to neměl ve zvyku. Většinou to tak bylo lepší pro zákazníka i pro něj.

Když skončil, vrátil vše do původního stavu a zavřel trezor. V tom okamžiku se rozletěly dveře a do pokoje vpadli dva muži v uniformách. Neorientovali se v šeru dostatečně rychle, takže jejich vystřely stačily proříznout už jen vzduch, který zaplnil místo Jimova těla. Vosy, která prolétla mřížkou ventilace, si nikdo z nich nevšiml.

Tenký Jim vylétl nad vilu a poplašným pískotem svolal hejno svých spřátelených dělnic. Často je brával s sebou na své akce, aby mu kryly záda, kdyby něco nevyšlo. Jako teď. Dosud byly nenápadně roztroušené po okolí, ale vmžiku se dokázaly zformovat.

Dito, vypadněte odsud, něco vybouchlo, vyslal směrem k autu.

Kde jsi?, odpověděla vyplašeně.

Musel ji přesvědčit, že má odjet bez něj. Těm v autě rozhodně hrozilo větší nebezpečí než jemu.

Jsem ve vzduchu. Jsem vosa, vzpomínáš?

Kdysi jí o tom řekl, ale nevěřila mu, brala to jako žert. Nepřesvědčoval ji, řekl to jen proto, aby mu snáz uvěřila, až to bude nutné.

Z výšky už viděl Ditino auto, Princezna stála venku a rozhlížela se. Jak snadný terč.

Kde jsi, ukaž se mi, volala zoufale.

Jinak se nikde nic nehýbalo, ale byla to jistě otázka vteřin, než začne rozruch.

Jim zavolal hmyzím jazykem na své vosy větu, jejíž význam byl asi: "Kdo jsi u ní nejbliž, sedni jí na ruku, ať dá pokoj."

Jedna z vos poslušně usedla Princezně na hřbet pravé ruky. Zvedla si ji k očím a zírala na ni.

Jime, jsi to opravdu ty?

To víš, že jo, hlavně už vypadněte, odpověděl kvapně a rozhlížel se po možných nepřátelích.

Jestli jsi to ty, zamávej křídly. Stále nevěřila.

"Zabzuč jí," poručil vose. Poslechla.

Spokojená?, vyslal už hodně podrážděně.

Dita natáhla dva štíhlé prsty levé ruky k lesklému tělu vosy a stiskla. Nehtem ukazováčku přestípla tenkou stopku mezi hrudí a zadečkem nešťastného tvora. Upustila obě svíjející se poloviny vosího těla do trávy a šlápla na ně špičkou lodičky. Strčila si palec zasažený žihadlem do úst a sála si z rány jed.

"Promiň, Jime," utrousila chladně.

Jim hleděl z výšky na celou scénu a dlouhých pár vteřin nechápal, co se děje. Hlavou mu prolétla vzpomínka na včerejší noc, na rozvášněné tělo Princezny ve svém náručí. Tolik po tom toužila. Věděla, že je to naposled? Jistěže.

Z kusadel se mu vydral výkřik, který nebyl s to zadržet. Bylo to nelidské vosí slovo, páchlo plísni dutin stromů, rozžvýkanými kusy hmyzích těl a smrtí. Jeho vosy je slyšely. Neptaly se. Vosy se nikdy neptají.

Vyrazily proti Princeznině postavě, bíle zářící v měsíčním světle. První jí narazily do obličeje. Vykřikla a snažila se je odehnat. Přilétaly další a další, útočily na její krk a tvář, vplétaly se jí do vlasů, bzučely a bodaly. Křičela, pokoušela se chránit si dlaněmi oči a klopýtala k autu. Jenomže ztratila orientaci. Jed ji ochromoval. Upadla.

Ostrý pach jedu se vznášel nad scénou v mohutných oblacích a doháněl rozzuřená zvířata k šílenství.

Řidič Tony horečnatě pozavíral okénka, potom se zkušel třesoucíma se rukama trefit klíčkem do zapalování. Dívka s kaštanovými vlasy vyběhla z auta Ditě na pomoc, mávala svlečenou blůzkou ve snaze rozehnat zuřící hejno.

"Ústup," zavelel Jim a vosy se stáhly.

Dita ležela na zemi a slabě sténala. Musela dostat dobrých padesát žihadel, plus to první bodnutí ve smrtelné křeči, to platí za pět.

Konečně se odvážil vylézt i Tony a společně s brunetkou naložili Princeznu a vyjeli směrem k silnici. Tenký Jim se spolu s čtyřmi nejvěrnějšími usadili na zadním nárazníku.

V nemocnici je už očekávali, brunetka tam nejspíš zavolala z auta. Princeznu naložili na nosítka a odvezli na jednotku intenzivní péče. Tony se vytratil, dívka zůstala. Posadila se do

koženkového křesla a čekala na doktora.

Tenký Jim nenápadně doletí až k ní. Posadil se na stěnu, dostatečně daleko, aby ho neslyšela bzučet. Přešel na opěradlo jejího křesílka, opatrně jí vylezl na rameno a přiblížil se ke krku.

Cítil vůni její rtěnky, slabý závan deodorantu a pach potu. Byla vystrašená. Přes látku cítil, jak jí v tepně prudce pulzuje krev.

*Držím žihadlo u vaší krkvice, oslovil ji **telepaticky, jestli se pohnete, půjde vám jed rovnou do mozku. Věřte, že vím, kam bodnout.***

Zajímavě vydechla a začala otáčet hlavu k němu. Položil jí jeden pár noh na holou kůži krku a začal drápy. Ztuhla.

Kdo jste?, pokračoval. Co jste tam dělala?

Šlachy na krku se jí napínaly, když šeptala: "Jsem novinářka, byla jsem tam jenom kvůli reportáži, já... já o ničem nevím..."

Křečovitě rozevřela kabelku, kterou měla na klíně, a vytáhla peněženku. Otevřenou ji pomalu přiblížila k rameni tak, aby Jim viděl její novinářský průkaz.

Jmenovala se Barbora Kaminská, reportérka Euronews Magazine. Průkaz vypadal pravý a její zděšení skutečné. Jim přemýšlel, jestli si uvědomuje, jak nápadně musí vypadat, když takhle drží nad svým ramenem rozevřenou peněženku. Náhoda nebo záměr? Snaží se upoutat pozornost? Nikdo si jí však nevšiml, čekárna byla prázdná kromě sestry na příjmu, a ta byla zabraná do práce.

Pomalým pohybem vrátila peněženku do kabelky.

"Prosím, slezte ze mě, nebo zešlím."

Stále šeptala. Nejspíš ještě nikdy nemluvila telepaticky, nevěděla, jak Jimovi odpovědět.

Jste alergická na vosí jed?

Přikývla.

Přesto jste pomáhala Dítě?

"Je to... je to má kamarádka. Řekla mi, že spolupracuje s policií na zatčení Andreho Kahana. Děkuji vám," dodala, když Jim odtáhl nohy z její kůže.

André Kahan byl masový vrah, měl na svědomí už sedm životů, nejčerstvější noční můra pražských ulic.

Dnes ho měli zatýkat?

Přikývla.

Blbost.

"Ale policie..."

Žádná policie. Policajti nestřílejí bez varování. To byla soukromá ochranka a šli po mně.

"Zabijete mě?" otázala se. Asi už se trochu uklidnila.

Pořád myslíte, že jsem vrah? André přece nezabíjí jedem, ale upaluje.

Z pokoje vyšel doktor.

"Můžete na chvíli dovnitř, slečno Kaminská, ale nic vám neřekne, je v komatu. Doufáme, že se probudí."

Hned nato odešel, asi už ho volali k jinému případu.

Pamatujte si, pokud něco o dnešní noci bude v novinách, najdu si vás. A i kdyby se mi náhodou něco stalo, moje vosy vědí, co mají dělat. Ted' běžte za svou přítelkyní. A dobře si ji prohlédněte.

Pak se vznesl, schválně těsně kolem jejího ucha, a odletěl pootevřeným oknem do podzimní noci.

Praha, snad díky své strategicky významné poloze, patřila mezi pět měst, zasažených útokem Lacertanů. Psychotronické schopnosti zde byly běžnější než jinde ve světě, a tudíž i tolerovanější. Ne že by každý druhý občan byl psychotrovník, jejich počet se v průměru odhadoval asi na dvě promile populace, ale lidé s nimi počítali víc než třeba v Africe.

Tenký Jim věděl, že jestli po něm někdo jde, ať už je to policie nebo soukromí zabijáci, pravděpodobně brzy použije psychotronického slídiče, tedy člověka, který je schopen najít kohokoli podle fotografie či kusu oblečení, a to i na dost velkou vzdálenost. Bude ovšem hledat lidskou mysl, bylo tedy lepší nějaký čas zůstat vosou. Když ho nenajdou, usoudí, že se umí před slídičem skrývat, a po čase to vzdají. Snad.

Nyní by ale bylo dvojnásob nepříjemné, kdyby se někdo dozvěděl o jeho metamorfni schopnosti. Dita to asi hned tak neřekne, Tony Catelli, pokud vůbec pochopil, co se tam vlastně stalo, teď nejspíš někam zaleze a nebude vědět zhola nic. Zbývala Barbora Kaminská.

Jim doletí k novinovému stánku na severním okraji Náměstí Padlých a prohlédl si úvodní stranu Euronews Magazínu. O slečně Kaminské tam nebyla ani zmínka, většinu první strany vyplňoval článek:

Doktor Wilhelm Kaufmann okraden

Neznámý lupič se dnes v noci vloupal do vily světoznámého vědce a odcizil důležité dokumenty, týkající se práce dr. Kaufmanna, místoředitele Tenhaeffova institutu hraniční psychologie a parapsychologie v Berlíně. Policie přivolaná poplachem našla na místě už jen vypáčený trezor a pár nejasných stop. Podle vyšetřovatelů šlo o profesionální akci, financovanou patrně některou z mezinárodních teroristických organizací. Tajné informace, které se zlodějům podařilo získat, mohou mít na černém trhu značnou hodnotu, ovšem podle Kaufmannových slov jsou to informace pouze průmyslového rázu a nikoli vojenského, nehrozí tedy jejich zneužití proti obyvatelstvu.

Následovala velká fotografie doktora Kaufmanna, jak přebírá nějakou cenu. Článek se dále zabýval životem a přínosem tohoto vědce, o loupeži tam už nebylo nic.

Jimovi se to vůbec nelíbilo, věděl jistě, že sejf zavřel a nenechal žádnou stopu. Odolal pokušení proměnit se a koupit si noviny, aby je mohl prolistovat celé. Raději zamířil do hospody U Ztracené duše.

Bylo ještě zavřeno. Hostinský Pepa právě uskladnil ve sklepe sudy s čerstvým pivem, nyní seděl v prázdném lokále, kouřil dýmku a duševně se připravoval na další obvyklou štaci.

Starej Pepa byl tlustý plešatý patron se spoustou pěstěných jizev a tetování. Když se někde něco šustlo, Starej Pepa to věděl první a co nevěděl, to dokázal zjistit. Nikdo netušil, jaké jsou jeho zdroje, každopádně byly velmi schopné.

Ahoj, Pepo, jak to dneska jde?, oslovil ho Jim, jenž se usadil na okenním rámu.

Zdravíčko, Tenkej Jime, odpověděl klidně, proslechlo se, že jsi mrtvej.

Tvař se, ze jsem. Potřebuju pár informací, za obvyklou cenu.

Jasně.

Pepa nevzrušeně bafal z dýmky, náhodný pozorovatel by neměl tušení, že právě vede obchodní jednání.

Znáš někoho jménem Barbora Kaminská? otázal se Jim.

Měl bych?

Prý je to novinářka z Euronews Magazínu. Zjisti mi o ní všechno, co půjde.

Spěchá to?

Stačí do zítřka. Mimochodem, slyšels o vloupání k Wilhelmu Kaufmannovi?

To víš, že jo. Pěkní fušeři, co?

Pro koho to bylo?

Před časem jsem slyšel, že Ala-gora by mohla mít o něco takovýho zájem.

Ala-gora byla nigerijská extremistická skupina. Měla na svědomí dva neúspěšné pokusy o státní převrat a několik teroristických útoků namířených proti USA. Údajně byla podporována japonskou mafií.

Dokonce prý kontaktovali přímo Kaufmanna, pokračoval Pepa.

A co to vlastně bylo za materiály?, zeptal se Jim.

To je tajný, ale dá se to domyslet. Slyšel jsem, že se našemu doktorovi podařilo namíchat

záření, který tenkrát Ještěrkáci tak úspěšně použili. Nebylo to tak čistý, takže mu půlka pokusnejch zvířat pomřela, ale výzkumy pokračují. Jestli chceš, ještě se trochu poptám.

Udělej to. Přijdu zítra.

Nepůjdeš dál? Počkat můžeš stejně dobře i tady, s dostatkem něčeho tekutýho do žaludku hned při ruce.

Jak bych mohl? Jsem přece mrtvý, zapomněls?

Čekání bylo nesnesitelné. Zvrácené vzrušení, s nímž dával Jim v krizi průchod zvířecím instinktům, dávno odeznělo a nastoupil obyčejný lidský pocit viny. Od svého armádního výcviku ho v takové síle nezažil, bylo to daleko horší, než zabít pokusné morce.

Princezna Dita byla pragmatická osobnost, která dávala citům prostor, jen když si to mohla dovolit. Tenkého Jima by nikdy nenapadlo, že by byla schopná jen tak ho rozmáčkout mezi prsty, ale během posledních hodin s údivem pozoroval, že už se s tím stačil smířit. A byl na to ochotný zapomenout, ve jménu všech krásných chvil, které spolu prožili, kdyby se tak mohl zbavit své viny. Teď už by odpustil, ale bylo pozdě, Princezna ležela v nemocnici a bojovala o život.

Zůstával vosou a pokoušel se jí být nejenom tělem. Létal po městě a snažil se nemyslet. Když uviděl švába, instinktivně se na něj vrhl, zabil ho a zčásti pozřel, i když věděl, že mu po proměně bude špatně. Nemyslel na to.

Noc strávil ve vosím hnízdě, kde ho znali. Spal namačkán na tělech ostatních vos v mezeře mezi papírovými plástvi a vůbec se už necítil jako člověk. Mnoho přemáhání ho stálo, než druhý den ráno vyrazil zpátky do světa lidí, k hospodě U Ztracené duše. Cítil, že kdyby zůstal ještě den, nemusel by se už vrátit nikdy.

Do hostince dorazil v poklidném čase mezi snídaní a obědem. Život tu plynul dál beze změny, i to bylo svým způsobem uklidňující - vědět, že žádná osobní tragédie neznamená v celkovém běhu světa téměř nic.

Usadil se na svém oblíbeném místě na okenním parapetu a chvíli se rozhlížel po lokále. Obvyklé tváře, obvyklé rozhovory.

Tak jsem tu, ohlásil se hostinskému, máš pro mě něco?

Bud zdrav, Tenkej Jime. Pořád nechceš jít dál? No, nevadí. Ta holka, jak ses na ni ptal, vypadá, že je čistá. Pracuje v těch novinách už skoro pět let, má tam celkem slušnej flek. Ted dělá na sérii článků o Andrem Kahanovi, vychází to v nedělní příloze.

Během jejich neslyšného hovoru nalil Pepa dvě velké vodky a doručil je k jednomu stolu. Pak se vrátil k výčepu.

A pokud jde o to vloupání, pokračoval, byla to opravdu Ala-gora. Objednali si to u Princezny a asi dostali, co chtěli, páč likvidují svědky. Po tobě jdou taky?

Jsem přece mrtvý. Možná tomu věří i oni.

Jestli máš trable, stačí říct, pomůžu ti zmizet.

Dík, budu si to pamatovat. Ale myslím, že si poradím. I když... něco bych přece jen potřeboval.

Ano?

Nemáš nějaké šaty, přibližně v mojí velikosti?

Kotorská ulice 241a byla adresa domu, v němž se nacházel byt Barbory Kaminské. Tenký Jim si ji přečetl v jejím novinářském průkazu a uložil do paměti pro pozdější využití.

Byl to nový dům s centrální klimatizací, okna se nedala otvírat. Jim neměl tyto domy rád, špatně se z nich utíkalo.

Vešel hlavním vchodem, trochu nejistý v těsném obleku jakéhosi úředníka, který kdysi U Ztracené duše neměl na úratu. Na schodech minul jen jednoho člověka, vysokého muže v šedém plášti a s objemným kufříkem. Spěchal, Jima si nevšímal.

Tenký Jim došel ke správným dveřím a zazvonil. Nikdo neotvíral. Zkusil to ještě třikrát, ale uvnitř bylo ticho. Otevřít jednoduchý zámek byla pro něj hračka. Protáhl se dovnitř,

naposledy se rozhlédl chodbou a tiše za sebou zavřel.

První, čeho si všiml, byl ostrý pach benzínu. Nahlédl do několika dveří, aby v ložnici konečně našel jeho původ. Barbora Kaminská ležela na posteli, slabě sebou škubala v marné snaze uvolnit si pouta. U nohou jí hořela svíčka, přilepená voskem k pelesti. Kaštanové vlasy měla zplihlé a přilepené na obličej. Byly, stejně jako její šaty a povlečení, prosáklé benzínem. Hořlavé výpary se vznášely ve vzduchu a houstly, klimatizace byla vypnutá.

Jim si olízl dlaň a celou její plochou přimáčkl plamínek svíčky tak, aby neunikla jediná jiskřička. Chvilí držel konec svíčky v pěsti, dokud vosk dostatečně nevychladl. Potom vzal Barboru do náruče a zvedl ji z benzínového lože. Cestou do koupelny zapnul klimatizaci a zabouchl za sebou dveře.

Byla v šoku. Když jí sundal roubík, nedokázala ze sebe vydat ani hlásku, jenom se chvěla. Pomohl jí svléknout šaty.

"Měla byste se osprchovat," řekl konejšivě, "trocha studené vody vám pomůže."

Nechal ji samotnou a šel do kuchyně postavit na kávu.

Přišla za chvíli, měla župan a z vlasů jí kapalo. Postavil před ni šálek.

"Sladíte?" otázal se, jen aby něco řekl.

Mlčky se natáhla po cukřence a vhodila si do hrnku postupně čtyři kostky. Pak se napila, aniž by kávu zamíchala.

"Kdo jste?" konečně promluvila.

"Těžká otázka," připustil Jim. Dvě vteřiny se rozmýšlel. "Abych řekl pravdu, ve skutečnosti jsem zloděj."

Usmála se, jako by to byl dobrý vtip.

"Vždycky napřed zvoníte?"

"Když nemám jistotu, že je byt prázdný."

"Co byste říkal, kdybych otevřela?"

"Že jsem pojišťovák."

Přejela pohledem jeho postavu.

"Proto pracujete v obleku?" pokračovala v otázkách.

"Není můj. Podívejte, jestli chcete zavolat policii, slečno Kaminská, radši bych se nejdřív vzdálil."

"Znáte mě?"

"Máte to na dveřích. Kromě toho jsem četl vaše články, a tak se mi zdá, že André taky a moc se mu nelíbily. Možná byste měla změnit přístup, nepoužívat tak často slovo šílenec..."

Znovu se zasmála, ne moc vesele.

"Počkejte chvíli, něco vám ukážu."

Energicky se zvedla a vyšla z kuchyně. Vzápětí se vrátila s velkým kancelářským šanonem. Rozevřela ho na stole před Jimem, čímž odhalila několik sloh s dokumenty a fotografiemi.

"Tohle jsou materiály o všech sedmi obětech Andreho Kahana. Na první pohled práce maniaka, případy, které spolu nijak nesouvisí."

Jim si zběžně prohlédl několik fotek. Dominovaly mezi nimi záběry ohořelých těl a nábytku.

"Ve skutečnosti," pokračovala, "tu souvislost je. První, čtvrtá a pátá oběť byly skutečně vybrány náhodně, kvůli odvedení pozornosti. Bezdomovec, řidič taxíku, prostitutka. Ale potom tu je jistý Abd el Mazhar, obchodní zástupce egyptské společnosti Hogara, možná jste o ní slyšel, dále Asaiši Nagata, úředník z japonské Moguči, údajně na dovolené. Roberto Manezes, původem z Kolumbie, nyní podnikatel, ve skutečnosti pašerák drog. A konečně Bhusan Garendží, indický spisovatel a humanista, člen Hnutí za svobodnou Afriku. Jediný závěr, ke kterému došla policie, byl, že André Kahan nesnáší cizince. Přitom se tu nabízí daleko logičtější možnost."

"Ala-gora," doplnil Jim.

"Vidím, že o tom něco víte."

"Na to nemusím být génius. V naší branži jsou nejcenějším zbožím informace, zvláště co se týče nabídky a poptávky zboží na černém trhu. Když se někde objeví kupec zvenčí a má zájem o něco speciálního, rozkřikne se to."

Jim uvažoval, jak dlouho může trvat, než jí dojde, jaká je jeho skutečná úloha v tomto případě. Hrál roli obyčejného zlodějíčka, náhodně vstoupivšího do děje, a přitom se snažil vyzvědět dosti horké informace, aniž by prozradil svou zainteresovanost. Pěkně tenký led.

"Chcete říct, že Ala-gora u nás nakupuje zbraně?" zeptala se nechápavě.

"Slyšela jste o vloupání do Kaufmannovy vily?"

Zaváhala. Bylo vidět, že jí začíná svítat.

"Vy máte asi dost známostí mezi lidmi v podsvětí," začala po chvíli neurčitě.

Jim přisvědčil.

"Kolik jste předpokládal, že vám vynese vloupání do mého bytu?"

"Tak pět tisícovek," odpověděl rychle. Nebyla to jeho kategorie.

"Zaplatím vám tři tisíce ECU, když mi pomůžete setkat se s jedním Člověkem."

"Kdo to má být?" zeptal se, jen pro formu.

"Ten, kdo má na svědomí vloupání, o němž jste se zmínil. Je to psychotronik, dosti výjimečných schopností."

Hleděli na černou vodní hladinu kruhového bazénu, přetáého vpůli úzkou lávkou. Ozařoval jej jediný bodový reflektor, pruh světla se zračil v těžkých cárech kouře, zbytek prostoru tonul ve tmě. Z těžkého ticha začal vystupovat táhlý hlas houslí, provázený jemnými tóny klavíru. Klidná tichá melodie, jako zurčení stékající vody.

Ve světelném kuželu se zjevila ženská postava - Jill Moreauová. Její kůže se zeleně leskla, byla pokrytá ornamenty, nakreslenými přímo na tělo. Nedalo se rozeznat, zda je opravdu zcela nahá, jak sugestivně naznačovaly její pohyby, tak důmyslně zvýrazňovalo i skrývalo pokrytí její kůže vše, co ještě dnes má oblečení za povinnost skrývat.

Hudba zesílila a do popředí vyplul zvuk harfy. Tělo Jill se vlnilo v jímavém rytmu takřka nepozemskými pohyby, její paže byly jako chapadla kroutící se chobotnice. Prohýbala se do neuvěřitelných poloh, jako by ani neměla páteř, tančila svůj tanec vodní bytosti se zavřenými očima a bez znatelného dýchání. Přidávaly se další reflektory, zeleně a modře podbarvené, světlo vířilo kouřem a provázelo křivky, kreslené v mlze ženskými údy.

Publikum se konečně probralo z prvotního ohromení a odměnilo jednu z bravurních figur tanečnice potleskem. Jill se vyšvihla na neviditelnou hrazdu a předvedla několik pлавných přemetů. Nezdálo se, že by si vůbec uvědomovala hlasité projevy uznání, *zaznívající z hlediště*. Spustila se zpět na lávku a položila se na záda. Její paže se svezly do vody.

Hudba zrychlovala, přidávaly se havajské bubínky, zatímco Jill ležela bez hnutí. Publikum ztichlo, ve vzduchu houstlo napětí. Tělo tanečnice se lehce chvělo.

Pak zazněl mohutný úder tympánů a z vody se s mohutným gejzírem prudce zvedl pár lesklých ploutví, přirostlých v ramenou Jill Moreauové. Vyšvihla se na nohy a zamávala ploutvemi. Tanec pokračoval, byl prudký a strhující. Hudební motiv sklouzl k moll, nápěv převzaly píšťaly a hoboje, Jill se točila ve stále rychlejších piruetách a vyskakovala se zběsilostí mořského příboje. Z jejích očí, nyní široce rozevřených, zářila dravost a nespoutaná životní síla. Rychlost jejích pohybů překročila lidské možnosti, její tanec byl stále zběsilejší, až se náhle v jedné piruetě vymrštila a po hlavě vlétla do vody.

Hladina se zavřela, hudba zmlkla, světlo zhaslo. Pár vteřin ticha, nikdo v publiku ani nedýchal. Pak se reflektory znovu opřely do místa jejího dopadu a z vody se zvedla hlava, ne lidská, ale rybí, hlava jesetera. Jen oči patřily Jill Moreauové.

Dvoumetrový jeseter vyskočil nad hladinu, v letu se rozhlédl po zděšeném publiku a zajel zpět do bazénu. Jeho skok provázely fanfáry, mohutně se rozléhající pod příkrovem

cirkusového šapitó.

Po představení se účinkující sešli za karavany u provizorního ohniště. Program trval dvě hodiny, začínal o půl sedmé, takže nyní už byla téměř tma.

Byla to podivná společnost. Až na trpaslíka Flocka a žongléra Travise to byli sami psychotronici. Mluvílo se nahlas, ale současně s tím probíhaly další soukromé rozhovory na telepatické úrovni.

Tenký Jim s Barborou Kaminskou se posadili na jednu z laviček, rozmístěných kolem ohně. Jima tu znali, představil Barboru jako svou přítelkyni, o víc se nikdo nestaral. Bylo to dokonalé místo k úkrytu pro psychotronika.

Barbora byla nervózní a bylo to na ní vidět. Železný Rudy zavětril příležitost a hned si k ní přisedl. Byl to obrovský černoš s temně rudou hřívou a širokým úsměvem. Barbora žasla při jeho čísle, když rozlamoval holýma rukama skleněné střepy a drtil je mezi zuby, když se ale ocitl na lavičce vedle ní, koukala do země a dělala, že ho nevidí.

"Ahoj, mně říkají Rudy," pronesl velice hlubokým hlasem.

"Bára," špitla a pokusila se odsunout kousek dál, přičemž zjistila, že namísto Jima u ní z druhé strany sedí další z cirkusáků. Byl to Pit O'Tool, provazochodec a vrhač nožů, hubený bledý muž se svraskalou kůží a orlím nosem. Jeho specialitou byla telekineze ve všech možných podobách, před lety dokázal při jedné šou zvednout celý automobil i s posádkou tři metry do vzduchu.

Šklebil se v pokusu o přátelský výraz a podával Barboře plechový hrnek s kouřící tekutinou, kterou předtím nabral z kotlíku nad ohněm.

"Ochutnejte, Báro, Nektar kočovníků."

Přijala hrnek a opatrně usrkla. Zatočila se jí hlava.

Jim se zatím bavil s Jill Moreauovou.

"Dlouho jsi tu nebyl, frajere," bylo první, co mu řekla.

Co ona, je spolehlivá?, dodala telepaticky.

"Dlouho, to je pravda," odvětil.

Neruším za ni, je to klientka, nic víc.

"Je fajn tě zas vidět. Hodláš se zdržet?"

Děláš pro ni něco speciálního?

"Nejspíš ne, zítra asi odjedu z města."

Je to trochu zamotané. Chce se setkat s chlapíkem, co se proměňuje ve vosu. Neví, že jsem to já. Nenapadlo mě lepší místo, kde jí sehrát malou komedii.

"To je škoda, Jime, že zas hned zvedáš kotvy."

Bez obav, zařídím to.

Barbora mezitím stihla vypít skoro celý hrnek toho zvláštního nápoje, zatímco se kolem ní postupně shromáždila podstatná část mužské složky ansámblu. Nektar kočovníků chutnal slaně, byl silně alkoholický a obsahoval nepochybně i další omamné látky. Ale dobře se polykal.

"Tahle voda nám pomáhá držet se na zemi," ozval se hlas vedle Barbory, tak podivně úlisný a krutý, že se bála obrátit, aby si prohlédla jeho majitele. Ve skutečnosti patřil Tikimu, starému dobrákovi, jehož deformovaná spodní čelist mu dávala tvář krysy a hlas démona. Tiki ovládal teleplastii, dokázal modelovat prsty sklo či kalenou ocel, jako by to byla plastelína.

"Na obyčejné ovšem působí obráceně," pokračoval.

Barbořin strach pomalu slábl. Už jí nevadila společnost Železného Rudyho a ostatních psychotroniku, najednou se cítila být jim velmi blízko. Chápala už tu odtažitost a nedůvěru v jejich chování i jejich vzájemnou soudržnost. Byli to vesměs tiší a melancholičtí tvorové, do tohoto světa se jaksí nehodili.

Ucítila dotek. Otočila se a zjistila, že ruka na jejím rameni patří Jill Moreauové. Bezděky ucukla.

"Jim říkal, že byste se ráda setkala s jistou vosou."

"Vidíte, ani jsem nevěděla, že se jmenuje Jim," snažila se Bára o nezávazný tón.

Jill její úsměv neopětovala.

"Pojďte za mnou," pronesla bezvýrazně a zamířila k řadě obytných vozů, aniž by se jedinkrát ohlédla.

Barbora zjistila, že nemá cit v nohou. I přesto se jí podařilo postavit a klopýtat za vzdalující se siluetou Jill.

Došly k jednomu z karavanů. Jill otevřela dveře a vstoupila, Bára ji po krátkém zaváhání následovala.

Uvnitř nebylo moc místa. Byla tu postel, stolek, který se vyklápěl ze zdi, dvě židle, mělká skříň a spousta závěsů a čalounění, všechno bylo měkké a hebké.

"Posaďte se," vyzvala Báru Jill.

Barbora svedla krátký boj o udržení rovnováhy se svým ztěžklým tělem a povedlo se jí usednout na židli. Jill stála proti ní a váhala s odchodem.

"Nevypadáte jako jedna z těch, pro které Jim obvykle pracuje," řekla.

Barbořiny zábrany odplynuly v horkém Nektaru, byla si toho vědomá, ale nebránila se tomu.

"Vážně? A jak vypadám?"

Šedozelené oči ji provrtávaly, sice ne nepřátelsky, ale příjemné to nebylo.

"Jako tatínkova holčička, která bydlí ve velikém domě a má všechno, co chce."

Jill se sklonila nad bezmocnou dívkou, pohladila ji konečky prstů pravé ruky po obočí a pomalu přejížděla po lícni kosti a skrání až k bradě. Byl to mrazivý dotyk, ale Barbora se nedokázala odtáhnout.

"Budu ti věštit budoucnost, chceš?" šeptala Jill a vpíjela se pohledem do Bářiných očí. Chytila její bradu, ještě víc se k ní naklonila a políbila ji na rty, dlouze a vášnivě.

Pak se svižně obrátila, jako když sebou mrskne pstruh, a vyběhla ze dveří. Barbora, prudce oddechující, si tiskla dlaněmi spánky a snažila se ze všech sil trochu uklidnit.

Jim vlétl otevřenými dveřmi do karavanu chvíli po Jillině odchodu. Barbora sebou trhla, když ho uviděla, ale kromě tohoto prvního záchvěvu necítila téměř žádný strach. Droga na ni stále působila.

Dobrý večer, slečno Kaminská, začal Jim.

"Dobrý večer," odpověděla polohlasem.

Jim se posadil na opěradlo volné židle.

Prý jste se mnou chtěla mluvit.

"Ano. Totiž, mohl jste se pokusit mě zabít a nejspíš by se vám to povedlo, ale neudělal jste to. Lidé z Ala- gory mě zabít chtějí. Takže si myslím, že vy k nim nepatříte."

Možná to byla jen léčka, namítl Jim.

"Nejsem zase tak pitomá," ohradila se, "byl jste loutka, stejně jako já. Vás si najali na špinavou práci a mě, abych to zdokumentovala. Měl jste být lupič zastřelený na útěku, možná dokonce sám André Kahan, i když přesně nechápu, jak to na vás chtěli navléknout. Ale když se nad tím zamyslíte, dává to smysl. Loupež je dokonána a pachatel mrtvý, takže není koho stíhat. Skončí také série zločinů Andreho Kahana, takže i tohle vyšetřování se uzavře. Nikdo už se nedozví, že to byl jen zastírací manévr pro likvidaci nepohodlných lidí."

A vy byste byla slavná se svou sérií o masovém vrahovi, zakončenou famózní reportáží přímo z místa činu, včetně fotografie mrtvého Andreho, pořízené pár minut po přestřelce. Sólokapr se tomu myslím říká.

"Jenomže se něco nepovedlo," navázala Barbora, již tato konverzace očividně nedělala problémy, "přežil jste a můžete o tom vyprávět."

To proto, že nikdo nepočítal s mou metamorfózou, doplnil Jim. Pokračujte.

"Takže se nás teď potřebují zbavit obou," uzavřela a s nervózním očekáváním hleděla na

Jima. Z jeho hmyzí tváře se nedalo nic vyčíst.

Proč jste si tak jistá, že André je jejich výtvor?, otázal se pomalu.

"Zнала jsem každý případ do posledního detailu. Celou dobu se mi to nezdálo, ale jistotu jsem neměla. Ale dnes se André pokusil zabít mě. Teď už vím jistě, že to není šílenec. Když jsem tam ležela a on mě poléval benzínem, když jsem ho prosila, křičela na něj, brečela, ani jednou se na mě nepodíval. Nevzrušovalo ho to. Vůbec nemluvil a pohyboval se jako kočka. Byl to profesionální vrah, žádný maniak."

Dobrá, teď mi ale prozrad'te, proč mi to všechno vykládáte.

"Co bylo v těch materiálech, které jste ukradl?" zeptala se místo odpovědi.

Kdo ví? Možná ze podrobný návod, jak udělat z normálního člověka psychotronika.

Bylo zřejmé, že něco takového očekávala, ale ta myšlenka zformovaná do slov jí přesto trochu vzala dech.

"To myslíte vážně?"

Taky tam mohl být doktorův seznam, co má zítra nakoupit. Záleží na tom?

"Samozřejmě. Musíte mi je pomoci usvědčit. Sám přece určitě toužíte je dostat."

Výborně, a když už jste v tom, nechcete se rozeběhnout hlavou proti zdi?

Ta ironická slova pronášena telepaticky bezbarvým tónem dodávala rozhovoru na absurditě. Barbora se náhle cítila trapně.

"Mám důkazy. S vaší pomocí seženu další."

Hlouposti. Copak nevíte, kdo jsou ti lidé, proti kterým bojujete? Jsou to mezinárodní teroristé. Mají kontakty všude po světě, nemůžete věřit absolutně nikomu. Už jste zapoměla na Ditu?

Zavrtěla hlavou.

"Nevěřím, že Dita pro ně pracovala. Znáám ji. Ona jenom..."

Ujišťuji vás, že ji znám lépe než vy, přerušil ji. Natolik, že jsem jí věřil. Nehodlám tutěž chybu udělat podruhé.

Vznesl se do vzduchu a zůstal viset Barboře před obličejem.

Díky za nabídku, slečno Kaminská, ale nemám zájem.

"Počkejte! Nemůžete zase jenom efektně zmizet ze scény. Copak vám vůbec nezáleží na tom, že Ala-gora má teď kvůli vám takovou zbraň? Víte, co všechno s tím ti šílenci mohou provést?"

Podívejte, já chápu vaše novinářské nadšení a touhu po senzaci, ale měla byste si uvědomit, že tohle nemůžete přežít. Nepřál bych vám skončit jako ohořelá kostra o nic víc než sobě. Radím vám, běžte na policii, všechno jim tam povyprávějte a požádejte o ochrannou vazbu. Já bych to udělal, mít tu možnost.

"Seženu důkazy, ať s vámi, nebo bez vás," řekla pevně.

Hodně štěstí. Už mě nezkoušejte kontaktovat.

Obrátil se a vylétl dveřmi ven.

Barbora propadla beznaději. Od setkání s vosím lupičem si hodně slibovala, ale nebylo jí k ničemu. Netroufala si vrátit se do bytu, ubytovala se v hotelu a noc strávila úvahami, co dál. Nepřišla na nic.

Ráno ji zastihlo v hluboké krizi. Rozhodla se zajít do nemocnice za Princeznou Ditou. Jestli už bude moci mluvit, přinutí ji, aby jí všechno vysvětlila. Společně snad na něco přijdou.

Dita neležela na IP, Barbora z toho usoudila, že už jí musí být líp. Tvář doktora, kterého se ptala na její pokoj, ji však vyvedla z omylu.

"Je mi líto," řekl dobře nacvičeným tónem pro tyto situace, "byla to alergická reakce na protijed. Už se neprobudila."

Barbora nebyla ve stavu, kdy by byla schopna přijmout takovou zprávu. Zhroutila se.

Vnímala jen, že jí někdo pomohl sednout a někdo další jí podal papírový kelímek s vodou.

Když se napila, bolest hlavy ustoupila do pozadí, ale zrak rozmazaný od slz se ještě více rozostřil. Cítila, že ji vedou ven, zachytila ujištění, že se o ni postarají, které však asi nebylo určeno jí. Pak už nic.

První vjem, který přišel, byla neurčitá bolest na rukou. Pak uslyšela jakési vzdálené hlasy, ale nerozuměla jim. Snad několik minut trvalo, než se jí podařilo otevřít oči. Zjistila, že leží připoutaná k lehátku v téměř vertikální poloze a kolem krku, zápěstí a kotníků má pouta z tvrdého plastiku.

Byla v bílé, dobře osvětlené místnosti, připomínající nemocniční pokoj. Kromě jejího lehátka tu nebylo vůbec nic, alespoň v části, kterou mohla vidět. Přímě před ní bylo ve zdi okno. Za ním rozeznávala malý vykachlíkovaný prostor s druhým takovým lehátkem, jen sklopeným do vodorovné polohy. Bylo prázdné.

Tak už jste vzhůru?, uslyšela v hlavě. Už si mysleli, že se neprobudíte. Říkali, že spíte skoro třicet hodin.

Poznala ho. Telepatie je víc než komunikace, je to určité splynutí myslí. Je pravidlem, že vždycky víte, kdo s vámi mluví, stejně jako kupříkladu nemůžete číst myšlenky, které nejsou určeny vám.

Zaostřila na skleněnou stěnu. Seděl na ní, na dolním okraji okna a hleděl jí nehybnými vosíma očima přes sklo do tváře.

Dělali vám gyroskopickou sondáž mozku, proto je vám asi tak špatné. Snadno zjistili, co jsem zač a kde jsme se naposled setkali. Pak už byla pro ně hračka mě dostat.

To je mi líto.

Poprvé mu odpověděla telepaticky. Potěšilo ho to, ani nevěděl proč.

To jsem nechtěla, pokračovala zoufale, prosím, odpusťte mi.

Rád bych vám odpustil, ale už je pozdě.

Byl rád, že nepochopila. A dvojnásob rád, že nebyla nablízku, když si pro něj přišli. Myslel, že ho zradila, a jeho instinktivní reakce byla nenávisť vůči ní. Teď už to bylo jedno.

Barbora uslyšela za zády podivný bzučivý zvuk. Blížil se. Nemohla se obrátit, aby se podívala, dokud vychází, ale jeho zdroj brzy sám vjel do jejího zorného pole. Byl to elektrický invalidní vozík a seděl v něm doktor Wilhelm Kaufmann.

"Vítám vás zpátky mezi živými," usmál se na uvítanou.

"Doktore? Co vy tu děláte? Vás taky unesli?"

"Obávám se, že nikoli," odvětil vědec.

Hned mě to napadlo, ozval se Jim. Slyšeli ho oba. Kdo může lépe zorganizovat vloupání do trezoru než jeho majitel?

"Vy jste o tom věděl?" divila se Barbora.

"Bohužel, co se týče ocenění vědeckého výzkumu byla naše vláda vždycky trochu pozadu. Navíc, takhle se o nás začnou úřady aspoň víc starat, až jim dojde, o co přišly."

"Takže jste vlastně okradl sám sebe."

"Jen jsem byl trochu neopatrný, že jsem nechal ty dokumenty bez dozoru. To se přece může stát," prohlásil doktor samolibě.

Ovšem, nemohl jste jim to prodat přímo, protože kdyby vyšlo najevo, že jsou na trhu, byl byste první podezřelý. Takhle jste z obliga.

Vstoupil další muž, snědý, s tvrdými rysy a černými brýlemi. Nesl kufřík.

"Doktore," promluvil, "říkal jsem, že s nimi nemáte mluvit."

"Jen jsem chtěl, aby vám to bylo dostatečně jasné," pronesl doktor Kaufmann akademicky k Jimovi a Báře, jako by příchozího ani nebral na vědomí. Ten přistoupil k jeho křeslu a rázným pohybem je obrátil k sobě.

"Tady máte zbytek," řekl důrazně a podal Kaufmannovi kufřík, "a teď vypadněte."

Doktor naposled pohlédl na Barboru Kaminskou a v očích mu zableskl kratičký náznak lítosti.

"Promiňte," řekl, jako by to k něčemu bylo, obrátil se a vyjel z místnosti.

Když zvuk jeho vozíku dozněl, snědý muž se obrátil k Barboře.

"Tvůj přítel se odmítá proměnit. Možná už se rozhodl zůstat vosou. To nám znesnadňuje některé testy, které jsme mu chtěli udělat. Budeme muset začít s tebou, třeba ho ten pohled přivede k rozumu."

"Jste šílenec!" vykřikla. Muž jí uštědřil políček.

Pořád používáte to slovo, zachytila zpoza skla, přece jsem vás varoval.

Já přece... zarazila se. *To jste byl vy? Vy jste mi zachránil život?*

Muž se od ní odvrátil a přistoupil k oknu.

"Podívej, voso, máš poslední šanci. Právě jsem ti tam začal napouštět insekticid, máš deset vteřin, aby ses proměnil, jestli nechceš chcipnout."

Jim věděl, že nelže. Už začal cítit jed. Vzlétl a posadil se doprostřed lehátka. Dokázal si představit, jak by vypadaly testy, o nichž ten muž mluvil. Kdyby se proměnil, uspali by ho, odvezli někam do Afriky do laboratoře, kde by ho tým vědců zkoumal několik dní, možná týdnů.

Vzpomněl si na chvat Q. Kolik z nich by dokázal vzít s sebou? Pět? Deset? Stočil se do klubíčka a vrazil si žihadlo do spodu hrudi. Skoro to nebolelo.

Na lehátku se pomalu zhmotnila shrbená postava Tenkého Jima. Každé metamorfované tělo se po smrti vrátí do původní podoby.

Muž beze slova odešel. Teprve pak začala Barbora křičet. A křičela, dokud ji nezradil hlas.

Uběhlo něco času, možná hodina, možná půl dne, pak se muž v brýlích vrátil.

"Máš hlad?" zeptal se věčně. "Měla by ses najíst, čeká tě dlouhá cesta."

"Jaká cesta?" podařilo se Báře vyslovit.

Muž se ušklíbl. Chtěl něco říct, ale pak jako by se zarazil a obrátil zrak dozadu za Barboru. Vzápětí se ozval zvuk, jako šlehnutí proutku, a muž se svalil na zem. V čele měl krvavou díru.

Barbora už nedokázala křičet, jen s otevřenou pusou zírala na tělo u svých nohou. Pár minut se nic nedělo. Pak do jejího zorného pole vstoupil vysoký muž v šedém plášti a klobouku a táhl mrtvé tělo v uniformě hlídače. Svalil své břemeno vedle první mrtvolky a zase odešel, aniž by na Barboru pohlédl.

Za chvíli se vrátil s dalším hlídačem a pod paží nesl velkou koženou tašku. Vytáhl z ní třílitrový kanystr s benzínem a začal mrtvolu polévat.

Barbora cítila, že by měla něco říct.

"Vzpomínáte si na mě?" vypravila ze sebe.

Poprvé se na ni podíval a pomalu přikývl. Pak se vrátil ke své práci.

"Všichni jsou mrtví?"

Další přikývnutí.

"A co materiály doktora Kaufmanna?"

Už neexistují.

Vytáhl z tašky cihlu plastické trhaviny, přilepil ji na zem a zapojil do ní rozbušku s časovačem.

Chvilí zůstal stát, jako by se kochal svým dílem. Potom přistoupil k Barboře a pomalu jí odemkl pouta.

Měla byste jít domu a na všechno zapomenout.

Odvrátil se a přestal se o ni starat.

Jako ve snách doklopýtala ke dveřím. To, co v ní zbylo z novinářky, ji ale ještě přinutilo zastavit a naposled se zeptat: "Pro koho pracujete?"

Pohlédl jí do očí a maličko se usmál.

Běžte domů.

Doktor Wilhelm Kaufmann nastoupil ve Smíchovském přístavu do vznášedla, které ho odvezlo do Hamburku. Tam přestoupil na svou jachtu a zamířil do New Yorku. Jeho loď byla

vybavena na cestu přes oceán, občas takto cestoval a nyní ho nenapadl lepší způsob, jak převézt patnáct milionů dolarů v hotovosti přes hranice.

Jeho posádka byla spolehlivá. Už se neobával žádných komplikací. Seděl ve svém křesle hned na přídi, připraven na pohodlnou čtyřdenní plavbu, a díval se na moře.

Bylo už téměř poledne, když se paluba lehce zatřásla.

"Co to bylo?" zavolal, ale nikdo nebyl nablízku, aby ho slyšel.

Ucítil další otřes, daleko silnější a provázelo ho zadunění. Něco narazilo do lodi. Motory se zastavily.

Chtěl se obrátit a sehnat někoho, kdo by mu řekl, co se děje, ale pak spatřil ve vlnách něco bílého. Nevěřil vlastním očím. Dojel až k zábradlí a naklonil se, aby se přesvědčil, že ve vodě před přídí skutečně leží tělo nahé dívky.

Zvedla hlavu a upřela šedozelené oči do těch jeho. Vedle ní se vynořil žralok a rovněž se na něj zahleděl. Ozval se další náraz a loď se začala potápět.

Barbora Kaminská ležela doma v posteli. Stále se vzpomínala z nervového traumatu, doktor jí doporučil ještě nejméně dva týdny naprostého klidu. Starala se o ni její starší sestra, která však zrovna odešla něco nakoupit.

Nebyla ráda sama. Na televizi se ještě dívat nesměla, čtení už ji nebavilo, a tak koukala z okna. Podzim začínal v zelených korunách bříz zanechávat nažloutlé stopy, ale stále bylo dost teplo.

Něco ťuklo do okenní tabulky. Vstala a přistoupila blíž. Spatřila vosu.

"Jime?" zašeptala nevěřícně. "Jsi to ty?"

Vosa seděla na skle a nehýbala se.

"Jime! Slyšíš mě? Já věděla, že žiješ."

Zoufale šmátrala rukama po rámu, ale okno se nedalo otevřít.

"Počkej na mě!"

Obrátila se a vyběhla z bytu. Byla jen v noční košili.

"Věděla jsem, že mi odpustíš. Není přece pozdě. Vid', že není pozdě?"

Vosa čekala před domovními dveřmi. Když Bára vyběhla, poodlétla a zůstala viset pár metrů před ní.

"Počkej!" Běžela za vosou, ale ta udržovala odstup. Na kraji chodníku se Barbora zastavila. Dlažba ji zábla do bosých chodidel.

"Jsi to přece ty," křičela, "vím, že jsi to ty."

Nějaký pán se psem, který šel po protějším chodníku, se po Barboře obrátil, pak ale jen pokrčil rameny a pokračoval v cestě.

"Odpověz mi! Jsi Jim? Ne? Tak ty jsi Jim."

Druhá vosa se vznášela blízko rohu bloku, kde začínal malý park. Barbora vyrazila za ní.

"Jsi to ty? Určitě. Nebo jsi to ty? Někdo z vás to musí být."

Vos přibývalo. Barbora zabíhala stále dál od silnice.

"Vysmíváte se mi? Přestaňte! Jim mi odpustil. Nemůžete se mi smát. Zastavte se."

Zakopla o větev, kterou včerejší noci srazil blesk, a upadla do trávy. Zůstala sedět, vosy se shlukly kolem ní.

"Slyšíte mě? Jime! Prosím, řekni jim, žes mi odpustil. Řekni jim to. Jime! *Jime!*"

Vosy se stahovaly.